

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Котел, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОТЕЛ в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Йордан Ив. Кръстев
като разглежда докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20222210100620 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на М. Д. О. от гр.Елена, срещу „Банка ДСК“ АД, за осъждане на последния да заплати обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 1 000 лв., частичен иск от 30 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 31.10.2022г. /датата на завеждане на претенцията в съда/ до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че бил длъжник по изпълнително дело № 20218960400581 на ЧСИ И. Ц. с рег. № 896 на КЧСИ, с район на действие а ОС Велико Търново. Вискател по изпълнителното дело е „Първа инвестиционна банка“ АД. Ищецът бил титуляр на сметка, открита в банката ответник, която в нарушение на редица цитирани в исковата молба разпоредби на ГПК – чл.446 и чл.446а, ал.1 ГПК, изпълнила поискан от съдебния изпълнител заповед върху сметката на ищеца в „Банка ДСК“ ЕАД, по която се превеждали несеквестрируеми вземания – трудовото му възнаграждение и добавките към него. Сочил, че работил като медицинско лице в ЦСМП в гр.Велико Търново и СУ „Иван Н. Момчилов“ в гр.Елена. Запорът бил наложен по време на извънредното положение в нарушение на чл.5 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020г., и за преодоляване на последиците (обн, ДВ, бр. 24.03.2020г, в сила от 13.03.2020г.). Според този закон не се налагали запори върху банковите сметки и трудови възнаграждения на физически лица, освен в предвидените от закона случаи Според ал.5-та, не се налагат обезпечителни мерки и не се извършват действия по принудително изпълнение до два месеца след отмяната на извънредната епидемична обстановка върху парични средства, изплатени на работници и служители като компенсации въз основа на акт на МС във връзка с преодоляване на настъпилите последици от COVID-19, като не подлежат на изпълнение заповедни съобщения върху вземанията на работници и служители по изречение първо, вкл. постъпили по банковите им или други платежни сметки. С постановление от 10.02.2022г. съдебният изпълнител спрял изпълнителното дело и изпратил съобщение на ответника – като трето задължено лице, уведомявайки го, че наложеният заповед не следва да се изпълнява единствено за постъпващите по банковата сметка парични суми за трудово възнаграждение, обезщетение или пенсия и те следва

да бъдат предоставени на длъжника да се разпорежда с тях.

Ищецът твърди още, че ответникът изцяло го лишил от възможността да издържа семейството си и най – вече дъщеря си, която била студентка, да погасява вноските по договор за потребителски кредит, както и да посрещне нормално Коледните и Новогодишните празници. Поради това изпаднал в състояние на перманентен стрес при работа с пациенти в спешни случаи. Дискредитирал се морално пред колеги и приятели, от които се наложило да заема парични средства за покриване на текущи нужди и погасяване на кредита, както и за разноски по време на лечение и други подобни. Счита, че справедливият еквивалент на претърпените неприятни усещания е 30 000 лв.

От съда се иска осъждане на ответната банка да заплати на ищеца сума в размер на 1000 лв., предявен като частичен от целия размер от 30 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди - перманентен стрес при работа с пациенти в спешни случаи, негативни изживявания, уронване на добро име /дискредитиране/ пред колеги, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 31.10.2022г., до окончателното изпълнение на задължението.

Претендират се деловодни разноски по чл.38, ал.2 ЗАдв.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от „Банка ДСК“ АД, с която претенцията се оспорва като неоснователна. Ответникът твърди, че било образувано изпълнително дело № 20218960400581, въз основа на издаден изпълнителен лист на 19.02.2021г. по гр. д № 552/2021г. на Районен съд – Велико Търново по молба на „ПИБ“ АД срещу настоящия ищец, за следните дължими суми: 12414.48 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.02.2021 г. до окончателното изплащане на задължението, 8187.46 евро - договорни лихви, 2323.87 евро - наказателни лихви, 101.85 евро - разноски за връчване на покани чрез ЧСИ, 950.76 лева - присъдени разноски, както и разноски по изпълнително дело 20218960400581/2021 г., в т.ч. таксата по т. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители в размер на 3725.17 лева, юрисконсултско възнаграждение - 100 лв., както и други такси. С оглед нуждите на изпълнителния процес и удовлетворяването на вискателя, при ответната банка постъпило запорно съобщение на 13.12.2021г. от ЧСИ И. Ц., рег. № 896, с което бил наложен запор върху всички левови и валутни сметки, открити от длъжника в банката. На 16.12.2021 г. била получена ПДИ от ЧСИ, чрез адв. М. Александров Михалев пълномощник на ищеца, с която на длъжника било съобщено, че са наложени запор върху вземането за трудово възнаграждение, дължимо от Център за спешна медицинска помощ - Велико Търново; запор върху всички банкови сметки в „Обединена Българска Банка“ АД; запор върху всички банкови сметки в „Банка ДСК“ АД; върху всички банкови сметки в Ти Би Ай Банка ЕАД. Ищецът могъл да се защити по реда на чл.435, ал.2 ГПК и да обжалва насочването на изпълнението върху имущество, което счита за несеквестируемо. Сочи, че ищеца не съобразил приложимостта на материалния закон - Закон за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/, чл. 5, ал. 1 и ал. 2 по отношение на процесния период. Срокът бил определен изрично 13.03.2020г.-14.07.2020г. и не бил приложим нито към датата на издаване на изпълнителния лист 19.02.2021г., нито към датата на запорното съобщение до банката ответник от 13.12.2021г. и Поканата за доброволно изпълнение 16.12.2021г., още повече по отношение на наложения запор на 06.01.2022г. от банката по банкова сметка IBAN: BG98STSA93000015397755. Твърдяното от ищеца несеквестируемо възнаграждение не можело да бъде подкрепено. Така, видно от ПДИ, наложените запори били разграничени от ЧСИ, като било указано налагането на запор върху трудово възнаграждение и отделни три запора по банкови сметки в описани банки. Размерът на

несеквестируемостта бил една минимална работна заплата. Ищецът предоставял работната си сила въз основа на трудов договор с Център за медицинска помощ - Велико Търново, като можело да се презюмира, че това бил основен договор, по който получавал работна заплата, която следвало да е минимум минималната за страната и отделно допълнително полагане на труд по граждански договор към Средно училище „Иван Момчилов“, гр. Елена, за което получавал и допълнителен доход. Съответно, по запорираната сметка в „Банка ДСК“ АД постъпвали допълнителни секвестируеми парични средства за ищеца. Нямаło доказателства да е превеждано трудово възнаграждение от Център за медицинска помощ -Велико Търново. Приложеният граждански договор към исковата молба бил сключен на 01.07.2022г. между МЦ „Медика-Албена“ ЕАД и ищеца, и очевидно бил неотносим за периода преди сключването му. След датата на сключване действително имало теглене от сметката, но сумата била възстановена от ЧСИ И. Ц.. Сочи, че длъжника ищец не положил необходимите грижи да информира/съобщи на съдебния изпълнител фактите свързани със секвеируемостта/несеквестируемостта на средствата. Ответникът, като трето лице в изпълнителния процес, дори и погрешно да е платил на съдебния изпълнител, длъжникът не бил лишен от възможност да защити имуществото си по реда на чл.435, ал.2 ГПК. С постановление от 10.02.2022г. ЧСИ спрял изпълнението на основание чл. 420, ал.1 ГПК, вр. с предоставено обезпечение по чл. 180 и чл. 181 ЗЗД. Развиват се и подробни съображения, относно несеквестируемостта, когато по сметка на длъжника постъпвали възнаграждения от труд и пенсия, като се обобщава, че липсват предпоставките на деликта в процесния казус.

Иска се от съда отхвърляне на иска, като неоснователен и недоказан. Претендират се деловодни разноски.

В с. з. ищецът се явява лично и се представлява от адв. Тодовор. Счита, че искът е доказан по основание и размер. Претендира разноски, като представя списък по чл. 80 от ГПК и претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА. В представените писмени бележки излага подробни фактически и правни доводи относно правомощията на трето лице по чл. 508, ал. 1 от ГПК. Счита, че е налице противоправно деяние, тъй като е нарушена разпоредбата на чл. 446а, ал. 3 от ГПК. Изложени са и такива относно претърпените неимуществени вреди, както и наличието на причинно-следствена връзка.

В с. з. ответникът, редовно призован, се представлява от юрк. Г., като поддържа оспорването на исковата молба и иска предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло, тъй като не се установила причинно-следствена връзка между противоправното деяния и твърдените претърпени в резултат от това неимуществени вреди. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

От приложеното копие на ч. гр. д. № 522/2021 г. по описа на РС Велико Търново, се установява, че същото е образувано по заявление по чл. 417 от ГПК на „ПИБ“ АД, срещу ищеца и други длъжници, въз основа на извлечение от счетоводни книги по смисъла на чл. 417, т. 2 от ГПК. Издадена е заповед за изпълнение на парично вземане с № 236/19.02.2021 г. и изпълнителен лист № 158/19.02.2021 г. срещу ищеца и други длъжници.

Не е спорно между страните и приложеното копие от изпълнително дело №581 по описа на ЧСИ И. Ц. с рег. № 896 в КЧСИ, се установява че изпълнителното производство е образувано по молба на „ПИБ“ АД срещу няколко длъжника, сред които и ищеца, в качеството му на солидарен длъжник, въз основа на горепосочения

изпълнителен лист.

По така образуваното изпълнително дело № 581 съдебният изпълнител наложил запор на банковите сметки на ищеца в „Банка ДСК“ АД на 13.12.2021 г. В заповедното съобщение съдебният изпълнител изрично указал, че на основание чл. 446а от ГПК заповедта не следва да се изпълнява по отношение на постъпления от помощи и обезщетения, както и по отношение на несеквестируемата част от трудовото възнаграждение. За останалата част съдебният изпълнител на основание чл. 507, ал. 2 и 3 от ГПК забранил на Банката да предава заповедирани до посочения размер суми.

От покана за доброволно изпълнение на л. 113 от изпълнителното дело, се установява, че ищецът е уведомен за образуваното изпълнително производство на 16.12.2021, на работното му място ЦСМП – В. Търново, като същото е получено от пълномощник М. Александров М.ов, за които по-късно е оттеглено пълномощното.

Видно от заповедно съобщение на л. 132 от изпълнителното дело, на 20.12.2021 г. съдебният изпълнител наложил запор върху вземането за трудово възнаграждение на ищеца, дължимо от Център за спешна медицинска помощ – Велико Търново. На работодателя е указано при определяне размера на удържките да има предвид, че ищеца получава и трудово възнаграждение от още двама работодатели – Звено за социални услуги и други дейности – Златарица и Елена-Автотранспорт, за които размерът на осигурителния доход, общо по двата договора, е в размер на 647,25 лв. Съдебният изпълнител забранил на работодателя на основание чл. 507, ал. 2 и 3 от ГПК да предава заповедирани суми до посочения размер на длъжника.

На 14.12.2021 г. ответното дружество уведомило съдебния изпълнител, че ищецът имал открити банкови сметки, както следва: разплащателна сметка в евро с № 20402534; разплащателна сметка в лева с № 22259780; разплащателна сметка в лева с № 15397755, както и спестовна сметка в лева с № 15443619, като заповедта е наложен по наличните сметки и нямало други претенции по тях.

На 21.12.2021 г. работодателят Център за спешна медицинска помощ – Велико Търново, уведомил съдебния изпълнител, че признава за основателно вземането по изпълнително дело № 581/2021 г., като нямало претенции върху същото вземане и други наложени заповеди, както и че дължимите от длъжника суми ще бъдат превеждани съгласно чл. 446 от ГПК.

На 31.01.2023 г. с Определение № 186/31.01.2022 г. по ч. гр. д. № 552/2021 г. на РС Велико Търново, е спряно изпълнителното производство, като съдебния изпълнител с постановление от 10.02.2022 г. констатирал, че производството е спряно и уведомил Център за спешна медицинска помощ – Велико Търново. Указал на работодателя на ищеца, че заповедта остава наложен, но не следва да се изпълнява и следва да се превежда трудовото възнаграждение на длъжника в пълен размер. Длъжникът е уведомен на 11.02.2022 г., както е видно от съобщение на л. 288 от изпълнителното дело.

На 25.02.2022 г. ищецът поискал от съдебния изпълнител да му се изплаща по сметката в ОББ АД пълния размер на трудовото възнаграждение, което получава от ЦСМП В. Търново. Ищецът направил същото искане на 04.03.2022 г., като върху молбата му на л. 334, съдебният изпълнител постановил възстановяване на постъпилите суми към ОББ АД.

На 10.06.2022 г. Пенка Емилова О.а декларирала съгласието пред нотариус Красмир Катрафилов № 597 в района на РС Елена, трудовото възнаграждение на ищеца да бъде превеждано по банковата сметка разкрита на нейно име в „Банка ДСК“ с IBAN BG47STSA93000001226585.

На 01.07.2022 г. ищецът сключил граждански договор с МЦ „Медика-Албена“

ЕАД, по силата на който възложителят следвало да плаща по 85 лв. на ден за извършена работа, по банков път по сметка, която ищецът е следвало да посочи.

Представено е извлечение от банкова сметка в „Банка ДСК“ АД с титуляр М. Д. О., за периода от 01.08.2022 до 26.08.2022 г., от която е видно, че на 25.08.2022 г. е постъпило плащане от МЦ „Медика-Албена“ АД в размер на 1 179,37 лв. Извършено е теглене от каса М. Д. О. в размер на 707,40 лв., като крайното салдо възлизало в размер на 472,14 лв.

Представено е и извлечение от банкова сметка в „Банка ДСК“ АД с титуляр ищеца с IBAN BG98STSA93000015397755, за периода от 01.01.2022 г. до 05.12.2022 г., от която се установява следното:

- на 06.01.2022 г. е изпълнен заповед към по изпълнително дело № 581 в размер на 71,39 лв.;
- на 03.02.2022 г. е изпълнен заповед в размер на 124,92 лв.;
- на 11.02.2022 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчил“ по граждански договор по сметката на ищеца в размер на 84,41 лв.;
- на 25.02.2022 г. е извършено захранване от ищеца по сметката в размер на 84 лв.;
- на 17.03.2023 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчил“ по граждански договор по сметката на ищеца в размер на 63,31 лв.;
- на 25.03.2022 г. е извършена вноска по карта от ищеца в размер на 55,50 лв.;
- на 06.04.2022 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчилов“ по граждански договор по сметка на ищеца в размер на 84,41 лв.;
- на 29.04.2022 г. ищецът е внесъл по картата сумата от 81,80 лв.;
- на 11.05.2022 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчилов“ по граждански договор в размер на 62,46 лв.;
- на 02.06.2022 г. ищецът извършил трансфер по сметки в размер на 56,50 лв.;
- на 06.06.2022 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчилов“ по граждански договор по сметката на ищеца в размер на 66,68 лв.;
- на 24.06.2022 г. е извършен трансфер от ищеца от друга сметка на стойност 66 лв.;
- на 07.07.2022 г. е извършен паричен превод от СУ „Иван Момчилов“ по граждански договор по сметка на ищеца на стойност 73,86 лв.;
- на 18.07.2022 г. е извършен трансфер по разчетните сметки от ищеца в размер на 71,26 лв.;
- на 25.08.2022 г. е постъпило плащане по сметката на ищеца от МЦ „Медика-Албена“ АД, на стойност 1 179,37 лв., като посоченото основание е „хonorari“;
- на 26.08.2022 г. е извършено теглене от каса от ищеца на стойност 707,40 лв.;
- на 05.09.2022 г. е извършено плащане по наложен заповед на стойност 916,19 лв.;
- на 15.09.2022 г. по сметката на ищеца е постъпила сумата от 447,75 лв. от ЧСИ И. Ц., а като основание е посочено възстановена сума по изпълнително дело № 581;
- На 24.10.2022 г. е постъпило плащане от ЧСИ И. Ц. на стойност 468,44 лв., а като основание е посочено възстановяване на несеквестрируема сума по изпълнително дело № 581;
- На 27.10.2022 г. е извършено теглене от каса от ищеца на стойност 910 лв.
- На 03.11.2022 г. ищецът възстановил сума изтеглена от него на 27.10.2022 г., в размер на 400 лв.
- На 03.11.2022 г. е възстановена от Н. Йорданов ФЦ В. Търново сума в размер на 49,68 лв.

На 09.09.2022 г. „Банка ДСК“ АД уведомила ЧСИ И. Ц., че поради допусната техническа грешка на техен служител на 05.09.2022 г. е извършен превод за сума по-голяма от наличността с титуляр длъжник по заповед. Поискано е от съдебния

изпълнител да възстанови сумата от 447,75 лв., представляваща разликата между проведената и наличната по сметката сума към датата на превода. На 13.09.2022 г., както е видно от л. 483 от изпълнителното дело, съдебният изпълнител е постановил възстановяване на сумата, която е възстановена на 15.09.2022 г.

Видно от л.500 от изпълнителното дело, съдебният изпълнител е уведомил на 10.10.2022 г. ответното дружество, че производството е спряно, като запорът остава наложен, но не следва да се изпълнява по отношение на всички средства, постъпващи с основание трудово възнаграждение и следва да са на разположение на длъжника.

Видно от л. 547 от изпълнителното дело съдебният изпълнител на 24.10.2022 г. е възстановил по сметката на ищеца несеквестрируема сума в размер на 468, 44 лв.

От показанията на разпитания свид. Стефан Д., се установява, че познава ищеца, тъй като свидетелят дълги години ръководил футболен отбор, а ищецът присъствал като медицинско лице на срещите. Помагал на ищеца като лично му давал до 300 лв., които след време ищецът връщал. Помощта предоставял откакто му били заборирани сметките. През юли 2022 г. ищецът излязъл в отпуск за да работи на морето, тъй като трябвало да свърже двата края. Ищецът работил на две или три места през повечето време. В края на август 2022 г. ищецът му споделил, че средствата, които трябвало да получи от работата на морето като медицинско лице са преведени грешно на негова сметка и е останал без заплата. Свидателят отново му дал 300 лв., но след този случай ищецът се променил, станал избухлив и не бил същият приятел като преди. Ищецът издържал детето си като студентка. Хората от града говорили, че са злоупотребили с неговото доверие. Ищецът е търсил средствата си, като ходил до Велико Търново.

Горната фактическа обстановка безспорно се установи от събраните писмени и гласни доказателствени средства.

Съдът дава пълна вяра на писмените доказателствени средства, описани по-горе, тъй като същите последователно установяват правнорелевантните факти и не противоречат с доказателствената съвкупност. Към горната фактическа обстановка не са взети предвид само неотнositимите писмени доказателствени средства, съдържащи се по приложените дела, тъй като същите не касаят настоящия правен спор срещу „Банка ДСК“ АД за периода от налагане на запора до предяване на иска. Съдържащите се в приложените дела документи, които не са взети предвид, касаят кореспонденцията с други банкови институции, органи на държавна власт, и работодатели.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Стефан Д., тъй като същите са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е допустим частичен осъдителен иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД, за осъждане на „Банка ДСК“ АД, да плати сумата от 1000 лв., от пълния размер от 30 000 лв., обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в перманентен стрес, морално дискредитиране пред колеги и приятели, от които заемал парични средства, както и невъзможност да издържа дъщеря си.

Ищецът основава деликтната си претенция на твърденията, че по изп. д. № 581 на ЧСИ И. Ц., е наложен запор върху сметките му в ответното дружество, което незаконосъобразно превеждало несеквестрируеми доходи по изпълнителното производство.

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за ангажиране на гаранционно – обезпечителната отговорност на ответника като възложител на работа, е предпоставено от установяване от ищеца в условията на пълно и главно доказване на следните кумулативни предпоставки: неправомерно поведение /

действие или бездействие/ на служител или работник, на който ответното дружество е възложила работа, при или по повод изпълнението на тази работа, пряка причинно-следствена връзка между противоправното деяние и твърдените претърпени неимуществени вреди, както и техния размер.

Безспорно се установи, че в хода на изп. д. № 581 по по описа на ЧСИ И. Ц., на 13.12.2021 г. е наложен заповор върху банковите сметки на ищеца в ответното дружество, като същото е уведомено да не изпълнява заповора по отношение на несеквестируемата част от трудовото възнаграждение в изпълнение на разпоредбата на чл. 446а от ГПК. За периода до 05.09.2022 г. ответното дружество е извършило плащане по наложения заповор през януари и февруари на 2022 г. на стойност 71 лв. и 124,92 лв. Изпълнителното производство е спряно на 31.01.2022 г., като съдебният изпълнител е констатирал този факт на 10.02.2022 г., и е изпратил съобщения до страните в изпълнителното производство, и до по-голямата част от банковите институции, но от съдържащите се в изпълнителното дело книжа, не се установи съдебният изпълнител по подобен начин да е уведомил изрично ответната банкова институция затова, че следва да изплаща в пълен размер постъпилите трудови възнаграждения. Постъпилите по сметка на ищеца плащания за периода до 07.2022 г. са от СУ „Иван Момчил“ въз основа на сключен граждански договор са в общ размер на 435, 13 лв.. Едва на 08.2022 г. е постъпило плащане в размер на 1179,37 лв. от МЦ „Медика-Албена“ АД. До този момент не се установява служители на ответното дружество на които е възложено да нареждат плащания, в нарушение на чл. 446а, ал. 3 от ГПК, да са превели по банков път по сметка на съдебния изпълнител дължими суми, надхвърлящи несеквестируемата част от трудово възнаграждение. Не се установяват и плащания от ЦСМП Велико Търново, или отказ на служителите на ответното дружество да платят постъпилите трудови възнаграждения, както твърди ищеца.

Представените по делото разпечатки от имейл, съдържат изявлението на ответното дружество, че поради техническа грешка на 05.09.2022 г. са превели сума, надхвърляща секвестируемата част. Тези изявления удостоверяват неизгодни за ответното дружество факти, които ценени с оглед събраните по делото извлечения от банкови сметки, безспорно установяват, че служителите на ответното дружество са превели по банковата сметка на съдебния изпълнител на 05.09.2022 г. сумата от 916,19 лв.. Поради това, съдът намира, че са налице първите два кумулативни елемента от фактическия състав на предявения деликтен иск, а именно противоправно поведение на служителите на ответното дружество, на които е възложено извършването на плащания по банков път. Противоправността на извършеното тях действие се изразява в нарушение на разпоредбата на чл. 446а, ал. 3 от ГПК, регламентираща задължение на банката да не изпълнява заповора до размера на минималната работна заплата.

Постъпилото по сметката на ищеца, открита в „Банка ДСК“ АД, на 26.08.2022 г. масово плащане от МЦ „Медика-Албена“ АД в размер на 1179,37 лв., е с видно основание („хonorari“) по смисъла на чл. 446а, ал. 3 от ГПК, поради което служителите на ответното дружество са имали задължение да не изпълняват заповора до размера на минималната работна заплата. Минималната работна заплата съгласно ПМС № 37/24.03.2022 г. за периода 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г. е в размер на 710 лв. Секвестируемата част от вземането е в размер на 469, 37 лв., а служителите на ответното дружество са превели в повече сумата от 446, 82 лв. по сметката на съдебния изпълнител.

Безспорно се установи и че на 15.09.2022 г. сумата от 447 лв. е възстановена по сметката на ищеца, открита в „Банка ДСК“ АД, т.е. за период от 10 дни, ищецът не е разполагал с несеквестируемата част от дължимото му трудово възнаграждение. Следва да бъде посочено, че и към този момент, ответното дружество не е известно, че изпълнителното производство е спряно на 31.01.2022 г., поради което същото

стриктно е спазвало указанията на съдебния изпълнител, посочени в заповедното съобщение от 13.12.2021 г. Ответното дружество е узнало този факт едва на 10.10.2022 г., а съдебният изпълнител е възстановил на 24.10.2022 г. и разликата до преведената на 05.09.2022 г. сума.

Посоченото обосновава извода, че противоправното поведение на служителите на ответното дружество е само това, което е осъществено на 05.09.2022 г., но твърденията на ищеца, че в пряка причинно-следствена връзка е претърпял неимуществени вреди, не се установява от събрания доказателствен материал. С показанията на свид. Стефан Д. ищецът не успя да докаже в условията на пълно и главно доказване, че неимуществените вреди са настъпили като пряка, непосредствена последица от осъщественото противоправно поведение на 05.09.2022 г.. Действително с показанията на свидетеля се установява негативна промяна в отношенията между ищеца и свидетеля, изразяваща се в проявено агресивно поведение, породено от факта, че сумите са преведени грешно на негова сметка и поради това е останал без заплата.

Тази промяна обаче от показанията се установява, че е настъпила в края на месец август, преди противоправното поведение от 05.09.2022 г., което служителите на ответното дружество са осъществили. Нещо повече, агресивното поведение на ищеца не може да бъде обвързано с действия на служителите на ответното дружество. То може да се дължи на грешка на работодателя, който е превел сумата по банков път съгласно сключения между тях договор от 01.07.2022 г. или действия на други банкови институции, но в конкретния случай, по настоящото дело от събрания доказателствен материал, не може да бъде направен несъмнен извод, че твърдените неимуществени вреди са настъпили като пряка и непосредствена последица от противоправното поведение на ответника, осъществено на 05.09.2022 г.. Това е така, защото вредите / следствието/ в разглеждания случай са настъпили преди осъществяване на противоправното деяние /причината/.

За периода до 24.10.2022 г., когато е възстановена и останалата част от извършения на 05.09.2022 г. паричен превод, съдът намира, че поведението на служителите на ответното дружество не е противоправно, тъй като не са извършвани други преводи по наложения заповед, макар същите да са узнали на 10.10.2022 г., че изпълнителното производство е спряно. От събраните по делото доказателства не се установява до края на 2022 г. служителите на ответното дружество да са извършвали преводи от сметката на ищеца по наложения заповед или да са отказали да предоставят постъпилите трудови възнаграждения.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че предявеният частичен осъдителен иск по чл. 49 от ЗЗД срещу ответното дружество, е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. В условията на пълно и главно доказване ищецът недоказва успешно наличието на пряка причинно-следствена връзка между противоправното деяние и твърдените неимуществени вреди. Противоправното деяние трябва да е с решаващо и необходимо значение (а, не случайно) за настъпилния резултат, като в цялата поредица от явления, причината трябва да предшества следствието и да го поражда, като така вредата закономерно и неизбежно да следва от деянието / *Решение по гр. д. № 3026/2008 г. на IV в. о. на ВКС*/. Не такъв е настоящия случай, както се посочи по-нагоре. Мисленото изключване на противоправното деяние не изключва настъпилите вреди. Доказването на съществуването на всеки един от правнорелевантните факти от фактическия състав е необходимо за да бъде уважен предявения иск, а липсата на един от тях, обуславя неоснователност на същия, респ. отхвърлянето му.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сторените от ответника разноси следва да бъдат понесени от ищеца, като в разглеждания случай те се изчерпват с претендираното възнаграждение за юрисконсулт. Съгласно чл. 78, ал. 8

от ГПК вр. чл. 37, вр. чл. от НЗПП и с оглед проявената правна и фактическа сложното по делото, съдът намира, че дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да бъде определено в размер на 150 лв., като ищецът следва да бъде осъден да плати същото на ответното дружество.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Д. О., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Елена, ул. „Чуката“ № 15, чрез адв. К. Т. от ВТАК, с адрес на адвокатска кантора: гр. Елена, ул. „Костовска“ № 9А, срещу „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ № 18, чрез юрк. Р. И., с адрес за кореспонденция: гр. Сливен, ул. „Драган Цанков“ № 2А, частичен иск с правно основание чл. 49 от ЗЗД, за заплащане на сумата от 1 000 лв. /хиляда лева/ от пълния размер от 30 000 /тридесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, които са пряка последица от незаконосъобразното поведение на ответника във връзка с изпълнение на заповни съобщения и превеждане на несеквестируеми доходи по изпълнително дело № 581 на ЧСИ И. Ц., ведно със законната лихва върху вземането, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА М. Д. О., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Елена, ул. „Чуката“ № 15, чрез адв. К. Т. от ВТАК, с адрес на адвокатска кантора: гр. Елена, ул. „Костовска“ № 9А, да плати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ № 18, чрез юрк. Р. И., с адрес за кореспонденция: гр. Сливен, ул. „Драган Цанков“ № 2А, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 150 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Окръжен съд Сливен с въззивна жалба.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Котел: _____